

Park, der strakte sig omkring Præstegaarden som en lille Urskov. I timevis vandrede han her frem og tilbage i de fjærnestliggende Alleer, hvor Stegeduften fra Køkkenet og Snakken fra de rengørende Hjelpekoner inde i Stuerne ikke kunde naa ham.

Et Pust af Foraar var allerede strøget hen over Jorden; Græsset begyndte at grønnes i Bunden, de smaa Tornebuske skød gulagtige Blade-frynser frem af de brune Knopper, og rundt om duftede Violer og halvvild Primula; Lærkerne sang under den blaa Himmel; Stærefløjten og Mejse-skrig hørtes fra alle Trækronerne, og ud fra Markerne kom en varm Em med Bud fra gærende Muld og friske Spirer. Men Emanuel fornam intet af alt dette; for ham gjenlød Havens Gange kun af Guttens Stemme; det var Barnets Ansigt, han saa bag alle Træstammerne, og hver Dag faldt han paany i Hulken under Betragtning af en lille oprodet Plet under en Tjørnebusk, hvor Gutten kort før Udbruddet af sin Sygdom havde begravet en død Krage. Man kunde endnu tydeligt se Sporene af hans smaa Træsko i den fugtige Jord og Aftrykkene af hans Hænder, hvormed han omhyggeligt havde klappet Graven til og plantet et Kors, dannet af en flækket Vidie, oven paa den. Korset stod der endnu, ganske urørt